

Ter gelegenheid van de Eerste Steenlegging van het Bijshuis Ludwig Van de Voorde, Bijspapa.

Beste vrienden van Bijs,

wanneer ouders een kind krijgen ervaren ze iets dat heel diep gaat, het ouderschap is een van de grootste cadeaus die een mens in het leven kan krijgen. Tegelijkertijd is het een hele opdracht. Je ziet ze opgroeien, gaan studeren, trekken zich los, komen met een lief naar huis en al spoedig komt de tijd van het huis uitgaan, op eigen benen staan.

Zo hoort het ook te zijn.

Maar voor onze meest kwetsbare kinderen ligt dat helemaal anders. Het appèl van aandacht dat zij uitsturen duurt onverminderd voort, het is een vraag naar een grote en niet aflatende zorg. Al vlug blijft voor een ouder uiteindelijk maar één grote vraag meer over: wat brengt de toekomst, wie gaat voor ons kind zorgen als wij het niet meer kunnen, als wij er niet meer zullen zijn? Zij kunnen niet de keuzes maken die noodzakelijk zijn om hun leven richting te geven zoals iemand anders dat wel spontaan doet. Ze zitten boordevol kwaliteiten, maar dat, dat kunnen zij niet. Wij moeten het noodgedwongen voor hen doen, en wij proberen, zoals we ze dagelijks thuis mogen ervaren, zo goed mogelijk hun droom die zij niet kunnen verwoorden, gestalte te geven. En we denken dan aan een thuisgevoel, vriendschap, veiligheid, geborgenheid, aangepaste therapie, een waardevolle dagbesteding, speelse humor en frietjes op woensdag. En als je alles bij elkaar neemt: gelukkig zijn.

Wij zijn bij Bijs gekomen omdat wij er ouders hebben gevonden met dezelfde vragen, dezelfde zorgen en dezelfde droom. Ouders waar een enorme kracht van uitging en hun schouders onder een omvangrijk werkstuk wilden steken. Ze waren stoutmoedig en dat was ook wel nodig. Sinds we bij Bijs zijn weten we beter wat die koe en die horens nu weeral willen zeggen, en waar de stoute schoenen in de kast staan. Het maakt voor een ouder met een bijzonder kind een enorm verschil die vage, onbestemde toekomst niet af te moeten wachten, maar voor zover dat mogelijk is er zelf vorm aan te geven. Dat konden we echter niet alleen. We zijn bij Bijs gekomen om samen met andere ouders en een aantal cruciale partners eenzelfde richting uit te kijken en op alle manieren dat je kan verstaan iets op te bouwen. Langzamerhand kantelt dan iets, “bezorgdheid over” wordt dan een beetje meer “vertrouwen in”. Het is ook een hoopvol signaal naar andere ouders in Vlaanderen, dat iets mogelijk kan worden gemaakt. Maar het is en blijft een hele oefening waar wij hopen elkaar te blijven ondersteunen in die schommelbeweging waar Bijs is naar genoemd, want schommelen is het voor de ouders evenzeer: tussen afstand en nabijheid, tussen aanhalen

en loslaten, tussen hier en daar. Wat dat betreft zijn er geen betere reisgenoten en begrijpen zij elkaar zonder al te veel woorden.

Lieve en ik alle willen alle Bijs-en plusouders hier uitdrukkelijk bedanken, omdat ieder met zijn persoonlijkheid, zijn netwerk en capaciteiten Bijs maakt tot wat ze vandaag is, een groep die meer is geworden dan de som van de delen, met een aanstekelijke dynamiek die vleugels krijgt door dat ene, gemeenschappelijke doel.

Daarbovenop, en daar blijven wij nog altijd over versteld staan, zijn er zoveel mensen rondom ons die ons genegen zijn en de toekomst van onze kinderen concreet helpen maken. Het is niet bij woorden gebleven, bij beloften, zij hebben iets gedaan, en nog. De toekomst heeft al een lange geschiedenis. Weet dat dat voor ons van onschatbare waarde is . Er is zoveel voor Bijs gebeurd de afgelopen twee-drie jaar, en als we terugkijken, als we vooruitkijken, als we alles bij elkaar nemen, kunnen wij niet anders zeggen dan: dank u , voor alles.

Ludwig Van de Voorde

11 maart 2017